STAGIUNEA CORALĂ „PAUL CONSTANTINESCU"

„Preludiul"... unei continuități

(Loredana Baltazar, 14 iunie 2010)

Nu sunt o nostalgică. Ci dimpotrivă, aș putea spune... și totuși, când ascult formații corale precum „Preludiu" – înființate în anii „de tristă amintire" comunistă nu pot să nu-mi amintesc de conceptul festivalier a cărui denumire trimitea la Alecu Russo: „Cântarea României". S-au spus multe despre acest festival, poate mai puțin faptul că el oferea și o motivație scenică dificilei acțiuni de conservare a tradițiilor populare, unul din stâlpii de susținere a identității spirituale ce caracterizează o comunitate. Spațiul mioritic are ca însușire fundamentală acea stare de cântec grefată, în principal, pe atitudinea contemplativă în fața realității. După ce insera în cadrul epic al baladei fapte și evenimente preluate din realitate, românul „doinea", cu lirismu-i binecunoscut, afișându-și muzical afectivitatea. În ambianța „Cântării României" se producea o emulație la nivel național, valabilă în special pentru formațiile corale. Se culegea folclor, se reaminteau vechi strofe, se armonizau melodii ori se reinterpretau creator schițe vechi în spiritul aceleiași tradiții modal-folclorice care ne este proprie.

De la revoluția din 1989 au trecut deja peste două decenii. S-au operat modificări în structurile politice, s-au deschis larg porțile către vestul european și nu numai. Suntem acum o Europă unită, un puzzle etnic ale cărui componente coexistă, pe baza alăturării unei sume de identități culturale. Am adoptat multe trend-uri vestice, nedorind, cu tot dinadinsul, să ne impunem cu unele proprii. Din fericire, am rămas printre țările care perpetuează tradiția festivalurilor de folclor și a celor corale. Asociația Națională Corală (al cărei președinte este astăzi chiar dirijorul corului de cameră „Preludiu" – maestrul Voicu Enăchescu) susține manifestările de acest gen în care sunt implicate ansambluri românești de elită la nivel național. Una din inițiativele importante ale Asociației, în colaborare cu Universitatea Națională de Muzică și cu UCMR, a fost demararea – în anul universitar 2009-2010 – a unei stagiuni corale denumite semnificativ „Paul Constantinescu", în decursul căreia au fost programate, predominant, piese din arhiva repertoriului autohton.

Găzduind unul din ultimele concerte ale acestei stagiuni **săptămânale**, Studioul „George Enescu" al UNMB a etalat, în fața unei săli îmbucurător de pline, savoarea unui calup repertorial în exclusivitate românesc. Lucrările – aparținând unor maeștrii ai literaturii corale de secol XX-XXI – au pus în valoare remarcabilele disponibilități interpretative ale corului „Preludiu" dar și calitatea indubitabilă a demersurilor componistice, rigoarea dar și farmecul fiecărei construcții sonore.

Metamorfozate interpretativ în veritabile narațiuni dramatizate, cele 14 titluri din program semnate de Constantin Arvinte (Trecui dealul la Băiuț), Ioan D. Chirescu (Doruleț, dorulețule), Nelu Ionescu (Cuc, cuculeț), Ştefan Popescu (Fluture), Fr. Hubic (Floricica), Marțian Negrea (Psalmul 123), Dan Dediu (Axion), Paul Constantinescu (Minune prea mare), D.G. Kiriac (Am umblat pădurile), Vasile Spătărelu (Floare albastră), Alexandru Pașcanu (Noaptea de mai), Tudor Jarda (Hop, țup, țup), Dan Buciu (Visare) și Gheorghe Cucu (Haz de necaz) au propus, iubitorilor muzicii corale, un traseu inițiatic în perimetru românesc, cizelat migălos de către întregul aparat coral sub bagheta magică a dirijorului Voicu Enăchescu.

Adăugându-se unui impresionant palmares de apariţii scenice acumulat în cei 38 ani de activitate (peste 2000 de concerte şi mai mult de 80 de turnee efectuate în 26 de ţări din Europa, America şi Asia), concertul ansamblului „Preludiu" din această primă stagiune corală derulată în capitală s-a dorit a fi, aşa cum a subliniat – în cuvântul său introductiv – prof. dr. Dan Buciu, un eveniment reprezentativ pentru publicul bucureştean. Într-adevăr, aserţiunea potrivit căreia „după un popor rămâne în cele din urmă o cultură", a fost demonstrată pe deplin în decursul acelei ore şi jumătate de muzică dedicate unui repertoriu deja validat în confruntarea cu publicul, conturat cu rafinament de către o formaţie matură ce-şi onorează statutul profesionist.

Însă, dincolo de relevanţa valorică a lucrărilor interpretate (neuitând a menţiona numele celor trei solişti care şi-au adus extrem de expresiv aportul la reuşita întregii manifestări: Ciprian Mardare, Gabriela Mădincă şi Robert Costin), trebuie subliniat faptul că cei care au avut misiunea să promoveze arta corală românească – membrii „Preludiului" – sunt voci tinere, care şi-au dovedit vocaţia pentru abordarea acestui tip de repertoriu. S-a cântat cu foarte multă plăcere, contagioasă pentru spectatorii care au intrat în atmosferă încă de la primele fraze intonate cu graţie şi sensibilitate. Suita de contraste dinamice a impulsionat, apoi, reacţia de apreciere a publicului, deşi relieful liric al unor partituri inducea acea emoţionalitate care obtura, pur şi simplu, dorinţa de a aplauda în favoarea celei de a nu „rupe", brusc, starea de visare.

Revin... nu sunt o nostalgică, aşa cum nu cred în naţionalismul acerb. Dar cred în Arta autentică, mod de afimare şi conservare a sufletului unui spaţiu spiritual căruia – fie că vrem sau nu – îi aparţinem ca individualităţi. Şi nu pot decât să sper că stagiunea „de suflet" care tocmai s-a încheiat odată cu anul universitar 2009-2010 va avea continuitate, regăsindu-se în acea „ştafetă" de generaţii care a primenit, în timp, corul „Preludiu". „PRELUDIUL" UNEI CONTINUITĂŢI...